

[Lilli Gyldenkilde]

ordninger under beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, for det er ikke noget, der er rentabelt, i hvert fald ikke på begynderstadiet. Nu vil man måske mere sig lidt, når jeg vover at læse op, hvad bogen handler om, men det vil jeg nu gøre. Bogen hedder »Nyt Arbejde«, og den er udgivet af Sydjysk Universitetsforlag. Den drejer sig om fiskeopdræt, og man har lavet omfattende undersøgelser af mulighederne for at opdrætte fisk i kølvandsudløbet fra Skærbækværket. I samme forbindelse laver man et madrestprojekt, hvor man samler og tørrer madrester fra sygehuse, plejehjem osv., der tænkes anvendt til foder til fisk, og et drivhusprojekt, der omfatter eksperimenteren med alternative energikilder til opvarmning af drivhuse og eksperimenteren med nye drivhuskulturer; disse drivhuse tænkes delvis opvarmet af spildvarmen fra madresttørreovnen. Det er altså et helt kredsløb, man laver her, og det koster nogle penge fra starten, men jeg kan vise, at det vil blive et selvejende projekt her til sommer engang, og da vil det have vist sig, at der er kommet varige arbejdspladser til 40 mennesker ud af sådan en sag.

Det er sådan nogle ting, man kan sætte i gang efter jobskabelsesordningen, men fordi man ikke lige står med pengene, med kapitalen, til det, skal det altså forhindres, og så kalder man jobskabelsesordningen for den skinbarlige socialisme, er jeg lige ved at tro. Det har ikke spor med det at gøre, så man behøver ikke at være så forskrækket. Jeg håber, denne ordning bliver en realitet.

Lawaetz (FP):

Det mest rigtige, der er sagt i dag, er vel nok, at man ikke længere kan klare sig med snak, og det er, som om alle er enige om det. Jeg er ked af, at statsministeren er gået, for jeg synes, det var rart at se statsministeren som privatist, og jeg hører ikke til dem, der kritiserer, at der har været mange socialdemokratiske privatister heroppe. Vi er jo vant til at måtte nøjes med en ordfører med en eller anden partiautoriseret udtalelse, men i dag har vi hørt lidt forskelligt.

Statsministeren var skuffet. Det kan jeg ikke rigtig forstå. Selv med den mest kritiske sans er der dog minsandten kommet visse positive ting fra alle partier.

Det kunne også være, vi var skuffede over statsministerens udtalelser, for det er nu engang sådan, at vi er kommet i en yderst uheldig situation. Men man får ikke én eneste indrømmelse, heller ikke fra statsministeren, snarere en lille smule irritation over, at vi ikke alle sammen falder socialdemokratiet om halsen og giver det ret i et og alt.

Hvordan skal man egentlig komme videre, hvis man har den opfattelse, at vi simpelt hen skal sluge råt, hvad der bliver serveret for os? Det kan ikke være meningen. Meningen med denne debat må være, at man også hører en lille smule på, hvad andre har at sige.

Hr. Kaj Poulsen var også skuffet, og jeg var måske skuffet over, at man havde valgt nye ordførere, så det meste af debatten gik på uddannelsen, men det er, hvad det er. Hr. Kaj Poulsen var med forarget stemme skuffet over, at man ikke havde noget som helst at byde på ud over nogle lavere lønninger til de unge. Kunne det ikke gå op for hr. Kaj Poulsen, at det er en venlighed over for de unge, hvis vi overhovedet skal komme videre. Hvis de nu ikke kan tjene 56 kr. på et eller andet arbejde, er det så ikke bedre, at de går for de 40 kr. 70 øre, som jeg var inde på? Men så længe der ikke kan komme én eneste indrømmelse fra socialdemokratiet, er det vanskeligt af få en konstruktiv debat ud af dette foretagende. I stedet for kører man videre og siger: vi har ret, vi har ret, vi har ret. Og man kører videre og siger f.eks., at man arbejder naturligvis målbevidst på at fordele arbejdet. Arbejdstidens længde, afspadsering af overarbejde, udvidet barselorlov og betalt frihed til uddannelse var ordføreren inde på. Det er jo en melodi, som vi kender til trivialitet, men vi kommer ikke ud af stedet, hvis vi skal køre videre på den, for vi andre, der tænker lidt anderledes, siger: hvem skal betale? Og så holder det op.

Så ved jeg ikke, om det var symbolsk, at arbejdsministeren kun takkede fru Lone Dybkjær og fru Lilli Gyldenkilde. Betyder det, at man vil forsøge at skabe sig sådan et lille, snævert flertal? Det har vi snakket om så tit, og sådan kan det opfattes. Jeg håber ikke, man vil støtte sig til den venstrefløj, for man kan jo høre på folk som hr. Holger Nielsen og hr. Tinning, at de ikke har fattet et gran af den økonomiske sammenhæng. Vil man støtte sig til den anden side, bliver man